

Kærleikin er lívsins grundlóg

-Um vit dýrka kærleikan, um vit biðja okkum inn til Guds vilja, sum er kærleikin, so átti tað at hjálpt okkum at sæð hann, tá hann er svangur, tystur, ókunnigur, nakin, sjúkur ella í fangahúsi.

Læra vit ikki at síggja menniskjuni við kærleikans eygum, við Guds eygum, so halda vit bara fram í tí tramansskapinum, sum er um at beina fyri hesum knøttinum, sjálvsóknini, øvundssjúkuni, hatrinum, illgitingunum, havi-sjúkuni og líkasæluni sigur Bergur Jacobsen, prestur í prædikkuni, sum skuldi haldast í Vestmanna kirkju sunnudagin, men sum ikki verður hildin, nú pápi hansara fer til jarðar henda dagin.

Söslalúrin hevur fingið prædikkuna, sum vit prenta í heilum líki.

Vestmanna, annan sunnudag í advent 1991.

„Vakið tí, tí at tit vita hvørki dagin ella tíman!“ (Mth. 15.13)

Líknili sum hinar tiggju moyggjarnar kenna vit so sera væl — og tað hevur mangan verið nýtt til at ræða fólk inn í himmiríki, sum um tað nú ber til at ræða fólk inn í himmiríki.

Hetta er eitt líknili, og í hesum sambandi er vert at hava í huga, at tað finnst í andaligum bókmentum tvey sleg av líknili, sum eru loynisøgur, har hvørt orð, hvør bókstavur hevur ein duldan týðning — og bert tey, ið hava serliga vitan, duga at tulka hesar søgurnar. Latum okkum slá fast beinanvegin, at Jesus nýtti aldrin allegoriir, loynisøgur.

Hitt slagði eru sonevnd parabolir — tey hava nú onki við parabol-antennur at gera, men parabolir, tað eru líknili, sum í veruleikanum eru smáar prædikur ella frásagnir, sum verða nýttar til at greiða okkurt evni — í parabolinum er ongin duld meinig; parabolini eru so einföld, at hvørt menniskja skilir tey. Og tað er júst hetta slagði av líknili, Jesus nýtti, tá hann var á jørð og lærði lærusveinarnar.

Hetta er umráðandi at hava í huga — tí vit gera hesum líknili sum tær tiggju moyggjarnar órætt, um vit fara at grunda ov nógv um hvønn smálut í frásagnini.

Bóðskapurin í líknili sum er sera einfaldur: „Vakið tí, tí at tit vita hvørki dagin ella tíman!“

Nú er tað rættuliga vanligt at seta hetta líknili í samband við heimsins enda — ella tá ið Jesus skal koma aftur; og onki ónt um tað. Men, hetta líknilið snýr seg ikki fyrst og fremst um heimsins enda; um hin seinasta dóm. Men, tað er ein áheitan til okkum øll um at vera vakn til eina

og hvørja tíð — tí hvønn dag kemur Jesus til okkara í tørvi næstans; hvønn dag fáa vit avbjóðingar av øllum móguligum slag, og tað er tá vit skulu vera vakn, soleiðis at vit ikki lata allar móguleikar fara afturvið borðinum — tí tað er nú mangan soleiðis her í livinum, at tað, sum er farið er farið, gjørt gerð fær onga vend, tað sum var ógjørt, kann ikki gerast aftur.

Verðsins enda og deyðan nýtast vit ikki at hugsa so nógv um — vit hava fingið loyvi til at líta á at vit eru í góðum hondum. Hetta eru tey bestu boð mannaættin nakrantíð hevur fingið — hetta er sjálv kjarnan í kristinrúnni, at vit øll, uttan at hava tað uppiborið, eru í góðum hondum.

Men, meðan vit ikki eiga at hugsa so nógv um heimsins enda, deyðan og tað, ið kemur eftir deyðan, tí tað liggur alt í Guds hond, so noyðast vit at minna hvønn annan á, at tað finst eitt liv áðrenn deyðan.

Tað finnst eitt liv áðrenn deyðan, og tað er her vit eiga at vera vakn — tað er her, í livinum áðrenn deyðan, at Jesus kemur okkum á mæti í tørvi meðmenniskjans. Tað er her og nú, í livinum áðrenn deyðan, og vit hava brúk fyri Gudi, Jesu og Heilaga andanum — og tað er nú, nú, at okkara meðmenniskju hava brúk fyri okkum.

Man tað vera nakar okkara millum í dag, sum ikki hevur roynt hetta, at vit útsettu nakað: til dómis at vitja ein góðan sjúkan vin. Vit hugsaðu um tað í langar tíðir, vit ætlaðu okkum hvønn dag. Men, so ein dagin, so var tað ov seint — vit fingið deyðsboðini av vininum; og tað sum var ógjørt, kundi ikki gerast umaftur.

Mong av okkum munnu halda, at vit liva eitt rættuliga friðarligt, vanligt og alt annað enn hendingaríkt liv — og kanska halda vit stundum, at vit ikki gera so stóra nýttu her á jørð

ini — og tað er sjálvandi ójavn hvussu nógv kemur burtur úr hjá teimum ymiskum.

Men, tann, sum hugsar soleiðis, hevur í grundini heilt misskilt kristindóm, og alt lívið — tí kristindómurin, ella ein fruktin av kristindómurin átti at verið at vit síggja tingini við nýggjum eygum, at vit síggja tingini við Guds og ævinleikans eygum.

Munurin millum ein gráan og keðiligan gerandisdag, har onki hendir, og har ongar avbjóðingar tykjast at vera — og so ein spennandi gerandisdag, ið er fullur av avbjóðingum, liggur í hesum, um vit hava sálareygu og oyru okkara opin, um vit eru vakn ella um vit sova, tá lívið krevur nakað av okkum.

Hugsa eina løtu aftureftir til prædikutextirnar til seinasta sunnudagin í kirkjuárinum, og fyrsta sunnudag í advent!

Í prædikutextinum til seinasta sunnudagin í gamla kirkjuárinum segði Jesus, at tað sum vit gera móti einum av hansara minstu, tað gera vit móti honum — soleiðis sum vit fara við okkara meðmenniskjum, soleiðis fara vit eisini við Jesu sjálvum.

Har vóru tey, sum høvdu sæð hann, tá hann var nakin, tystur, svangur ella í fangahúsi — og har vóru onnur, sum ikki høvdu sæð hann, tá hann var í somu støðu. Altso, tað er ein spurningur um hvussu, vit síggja tingini, um vit eru vakn

ella ikki!

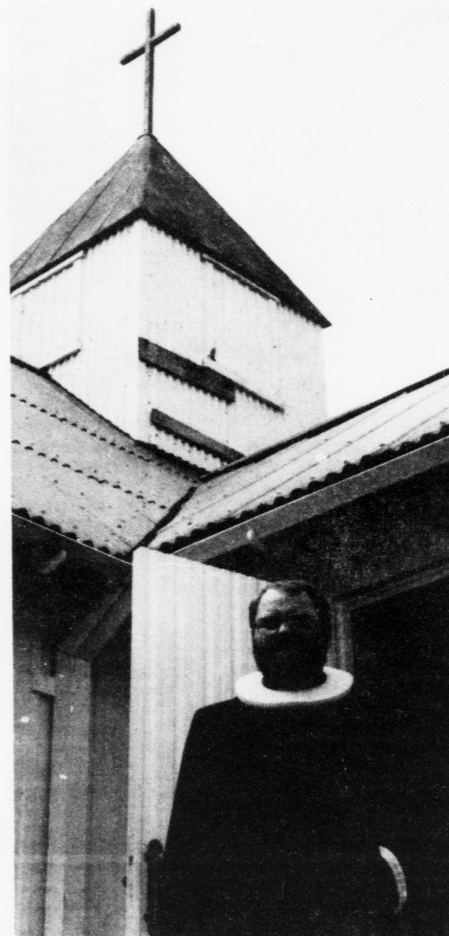
Fara vit so til prædikutextin til fyrsta sunnudag í advent í ár, so er Jesus komin aftur til heimbygdina Nasaret — hann var kanska vorðin kendur, og fólk komu at hoyra hann prædika. Tey undrast eisini yvir talu hansara og visu orð — men, so siga tey: „Er hann ikki sonur Jósefs?“ — Við øðrum orðum, hvat billar hann sær inn? Hvat heldur hann seg vera, at koma og læra okkum nakað?

Tey høvdu Guðssonin sínamilum! Men, tey tveittu hann út og ætlaðu at beina fyri honum. Guð var teirra millum — maðurin, sum er orsøkin til at kirkjur standa um allan heim nú tvey túsund ár seinni, tosaði beinleiðis við tey — men, tey sóu bert hatta ókrútið hjá Jósefi, sum gekk umkring og bilti sær inn at hann kundi siga teimum nakað!

Tað er altíð ein spurningur um at vera vakn, tí at vit kenna hvørki dagin ella tíman, tá tað verður brúk fyri okkum! Tað er altíð brúk fyri okkum, hvønn tann einasta dag — men spurningurin er bara um vit eru vakn ella ikki.

Spurningurin er um vit hava andaliga, guddómliga olju á lampum okkara, soleiðis at vit duga at síggja hann, tá hann er svangur, tystur, ókunnigur, nakin, sjúkur ella í fangahúsi.

Spurningurin er um vit hava andaliga ella guddómliga olju á lampum okkara — ella um vit eru eins og

„Vit kunnu gera kristindóm so andaligan, at vit gloyma, at tað finnst eitt liv áðrenn deyðan.“